

EL PAPÍ

—Apreti, apreti, que ja li vindrà!

FARMACIA PARADELL, Comte de l'Assalt, núm. 28 - BARCELONA

VIAS URINARIAS URETROL

Cura PURGACIONES, VENEREO
y demás dolencias

(TISANA PUIG)

1'50 ptas. caja

DE VENTA: Segalá, Rambla de las Flores, 14.—Vda. Alsina, Pasaje Crédito, 4.—Farmacia de la Cruz, Escudillers, 75.—Salús, Fontanella, 7.—Franco Puig, Salmerón, 72.—Farmacia Doctor Ferrer, Ronda San Pedro, 2.

BLENNORRAGIA (PURGACIONES)

Per cròniques y rebel·des que siguin en curen
aviat i radicalment amb els

CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ

Es curará per si sol, sense la consulta ni
guia del metge i ningú s'enterará de la seva
enfermetat

Basta una caixa per a convencers d'aixó. Venda
a 4 pessetas caixa. J. VILADOT, Rambla de Cata-
lunya, 38; J. SEGALA, Rambla de les Flors, 14;
FARMACIA GELART, Princesa, 7 i principals far-
macies.

AFRODISINA

Tintura madre del Dr. GILQUENS

Especial pera combatre la debilitat intel·lectual,
impotencia, esterilitat, agotament nerviós;
sense produir efectes desagradables en el organisme
malgrat l'edat del que la usi.

Preu 5 pessetas

De venda: Farmacies i Centres de específics
Agent dipositaris

JOSEP ESCUDER. - Passeig de Sant Joan, 81 - BARCELONA

606

Al alcanç de totes les fortunes

Pell - Sífilis - Veneri

Rambla del Centre, 7, principal, de 6 a 7 (economía)

II CAVALLERS II

Per preservatius bons, baratos i de les millors marques del
país i estranger, dirigir-se a la més antiga i acreditada casa
Carrer del Cardenal Casañas, núm. 4 - BARCELONA

LA FRANCESA

CICLES
PATINS
JERSEIS

SANROMA

Pilotes de FOOTBALL y TENNIS y tota classe
d'articles de Sport.

Motocicletas y side cars 'SUN'

A. SANROMA - Balmes, 62 - Teléfono 1446 - BARCELONA

SARNA (Ronya)

El producte patentat

SULFURETO CABALLERO

no té els inconvenients dels sulfuretos. En 10 minuts fa
desapareixer la sarna. Desconfieu de les imitacions.

Assalt, 86-BARCELONA i Centres de específics

Centre de venda al per major de periódics i set-
manals i tota classe de llibres

MIGUEL GUERRERO

Carrer de Ferlandina, 5, tenda.—BARCELONA

SARNA (Ronya)

Sense bany la cura ràpidament el

Antisarnic Martí - 3 ptas. frasc.

El més económic, segur e inofensiu

De venda en totes les farmacies, i

Parlament, 17 : : BARCELONA

LADILLAS (CABRAS)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

UNA PESETA FRASC - Per correu 1'50 ptes.

FARMACIA PARADELL - Assalt, 28 (carrer Non) BARCELONA

Les injeccions, els lavatges, el sándalo i arheol solen retardar la cura de la
Purgació, semblant primer que van bé, però al deixar-los torna
el flux, i, en general, sols entretenen la cura.

AMB LES ESPECIALITATS PARADELL

en pocs dies se logra la curació completa

129 ANYS D'EXIT!!

Farmacia PARADELL, Comte de l'Assalt, núm. 28 - BARCELONA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Pelayo, 35
Hores, de 10 a 1
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
ESPANYA, trimestre. Ptas. 3
ESTRANGERS » 8
Pago anticipat
Els treballs publicats en són responsables
els seus autors.—No's retornen els originals.

L'ANUNCI MODERN

Tenim un amic que ha tingut la gran pensada de fer-se corredor d'anuncis. Què? Que no es cosa nova? Veuràn. Es que'l nostre amic té pensades d'aquelles que'n podríem dir ultra-neoyorkines i explotant-les pensa fers'hi la primera pela, o quan menys la segona. Ha barrinat un manyoc de trucs que seràn una mina. Se'n parlarà temps a venir. I per si ho dubten, aquí consignem, esperant que no ho faràn correr, algunes de les pensades del nostre amic:

Anunci de deixem encendre.—Un va per carrer i se li acosta un fulano:

—Voldria fer el favor de donar-me foc?

—Prou.

—Gràcies. I no oblidí que'ls millors paraigues son els de can Tous, Giriti, 608.

Això repetit a mils vegades no es un bon anunci?

Anunci amorós.—Un fa una senyora. Ja son al pis. Tot va com una seda. Mes al ser al moment psicológic, quan ell diu allò del «lladre, què m'has dat», ella contesta:

—Recorde't, xatet meu, que de berrets com els de can Pacatilla, Mosques, 30, no n'hi han de milers.

Es probat que una recomanació aixís en tal moment, queda molt grabada a la memòria.

Anunci capilar.—Molt indicat per a específics per a fer sortir el cabell profuc. En un teatre de luxe, la primera fila de butaques està buida. Comença l'obra i segueix buida. A la meitat del primer acte comencen a entrar senyors vestits de negre i si assenten. I en el moment en que ho fan, es treuen els berrets i ensenyen unes calves relluentes en quiscuna hi ha una lletra. El conjunt diu: «Si queréis que os salga el pelo, usad Loción Xirinachs».

L'èxit es segur.

Anunci neològic.—No creuen un bon anunci el posar en els cementiris làpides per aquest estil:

«Aquí reposa N. N. N. Se suicidó a los 23 años con un revólver Bill, el mejor para estos casos.»

«Aquí descansa M. N. T. Murió de una pulmonía. No hubiera muerto si hubiese usado los trajes interiores de lana Kap.»

Anunci teatral.—D'efecte ràpid i segur.

Exemple: L'últim acte de *La Dama de las Camelias*. Quan ella la dinya, el primer actor s'adelanta amb tò patètic i diu:

—Pobre Margarida! I pensar que no hauria mort si hagués pres l'elixir Xinis, el millor per a els pulmons!

Altre exemple. La característica, que fa de sogra, tira un plat pel cap del gendre i no el trenca. (El plat, no el gendre.) Allavors diu:

—Com se coneix que la vajilla es de can Romanyc! Es intrencable!

Anunci judicial.—En plé judici oral, l'acusat, després de sentir el veredicté i quan el president li pregunta allò de que si té res que «alegar», respón:

—Sí, senyors. Vull fer públic que no hi ha millor, per a les botes, que la crema Puf.

Es d'un èxit espatarrant.

I prou, doncs amb lo dit hauràn comprés que'l nostre amic es farà millonari i que l'anunci, té per correr, un camp més llarc que les obres de la Sagrada Família.

UN MISTERI

En Quelet era un minyó que va entrar al servei i va tocar-li fer la centinella en un lloc dels arrabals de la ciutat, molt trist i ensopit.

En Quelet es passejava amunt i avall, embolicat en son capot, quan tot d'una vegé llum en una finestreta d'allí aprop. Si acostà i vejé darrera els vidres una exhuberant xicotassa que cusia adelarada.

—Recristina!—feu en Quelet, donant un bot.—Es la Sió!

La Sió era una paisana del caloio, un xic alegre i complascenta. En Quelet trucà als vidres. La finestra s'obrí i començà la conversa:

—Entra, maco, que aquí dins estaràs calent.

—No puc, noia. Hi han ordres molt series. No puc deixar la garita.

Ella rumià i trobà la solució.

—Mira—va dir-li.—Entres i t'escalfes. A la garita hi poses aquest maniquí, embolicat amb ton capot i proveït del casco i del fusell. D'aquí un quart, quan haguem acabat la conversa, hi tornes i entesos.

Així ho feren, i mentres el maniquí, dret i tivat, feia la guàrdia, allà dins en Quelet i la Sió parlaven de valent. Mes, oh dissort! s'ensopegà a passar pel lloc de la guardia un capità farreny i de mal genit, qui s'estranyà de que el centinella no li dongués el «¡quièn vive!» Si acostà i li digué:

—Ep, minyó!—El maniquí no contestà.

—Ah! Dormint fas la guardia? Ja t'arreglaré jo!

I treient-se l'espasa el burxà sens compassió. Mes el maniquí, en lloc de despertar-se perdé l'equilibri i caient quedà traspasat per l'espasa del pobre capità, qui fugí esverat creient haver mort a un home.

—Corrin, corrin! Allí, en la garita del carrer Estret hi ha un soldat molt mal ferit. Sense volguer l'he atravesat amb l'espasa! Li sortia per l'esquena!

I en Quelet, que havia ocupat son lloc i tornat a la Sió el maniquí—que amb gran sorpresa havia trobat a terra—vejé acostar-se una nombrosa comitiva. Oficials, soldats, una camilla...

—¿Quièn vive?

Sorpresa general.

—No estàs ferit?—pregunta el capità.

—Jo? No!

—No has caigut a terra?

—Jo? No!

—No m'has vist fa un ratet?

—Jo? No!

Rès: que'l pobre capità estigué sis dies en observació. El creien boix.

I encara es l'hora que no s'explica el misteri.

PSICOLOGIA DEL BALL

XIII

Quan a «La Codorniz Risueña» acaven el darrer vals de la primera part i fan la mitja hora, els concurrents es divideixen en tres grups. El primer, que son els pintes amb coll d'aleta i botins, es queden a la sala entrenant-se l'un a l'altre en contorsions malabaristes, que allí en diuen punts de cabaret. El segon—el més nombrós—son els indiferents, *el pueblo que sufre y no recapacita*, com diria en León Roch o en Marcell Domingo, la massa que surt cap a fora a pendrer algo al bar, a xerrar amb algun conegut a la sortida del Iris o de la Bohemia, o, sencillament a pendrer la fresca. Altres, d'aquells que son nois honrats i no s'estraguen perdent nits, però que s'aprimen a força de perdre estones, se'n van a la vaqueria a beure's un vas de llet per a reparar les forces.

El tercer grup, el més petit, se'n va al cafè i pren una taula per assalt. Acosta't discretament, asseu-te a una altra taula, i fent veure que saboreixes el cafè fret o la cervesa agre que't duran al cap d'una hora, perquè no hi han prous copes, calla i escolta. Ets al rovell del ou. Te trobes al davant del grup intel·lectual de «La Codorniz Risueña».

L'analogia entre el grup de pixa tinters amb humors de professors de ball que marquen punts a la sala, i el grup d'adroguers i dependents amb pretensions bohemi-literaries, es perfecte. Al igual que'ls professors de «La Codorniz Risueña» treuen defectes a n'en Simarra i a n'en Malatzoff, havent-los vist

—Per què et baralles tant amb l'Ernest?

—Què vols que't digui: no m'agrada que vingui amb els bigotis plens de l'olor d'una altre.

un cop—o mai,—els pseudo intel·lectuals de la taula discuteixen i critiquen a n'en Tiago, a don Angel sobre un drama que no han vist. I quan han acabat de *reventar* una primera firma, es llegeixen quartilles i subratllen els paràgrafs principals amb una rumorada d'aprobació.

Tot aquest intel·lectualisme reunit i concentrat en quatre o vuit fulls en octau. Quatre o vuit fulls que representen l'esforç intel·lectual de tot el grup literari durant un mes.

El Butlletí de «La Codorniz Risueña» va a ésser un amena d'institució. Allí s'ajuden i es completen la literatura i el ball. El Butlletí fa el paper de la senyora del carrer de Berga a qui se li pot confiar qualsevol assumpte delicat, o el senyor de la Plaça de Letamendi que té «muchas señoritas que desean casarse como Dios manda» i que «no admite líos». Els matrimonis que s'han portat a felicitat gracies a les declaracions fetes en alejandrins més o menys purs arriben a una xifra tant crescuda que si les agències de matrimonis ho sapiguessin el denunciarien als investigadors d'Hisenda per a fer-li pagar contribució.

Allà s'hi troben versos a la *poncelleta encisadora del jardí del amor*, a l'*encantadora nineta que sembla una nit d'estiu*; a la *figulina ingenua, esbelta i galana*; a la *regina formosa* na... aquí nom i apellido, o anonimament; la *nina dels meus ulls*, o la que *fa sofrir mon cor*. Els firmants es diuen: *Absent melancòlic*, *Un cor que plora i t'estima* o *El que ja sabs que sofreix per tu*. Una especie de plana d'anuncis del *Nuevo Mundo*, d'aquells que diuen: «Suspira por tus ojos tu apasionadísimo» o «Ansioso espero verte, nena mía, y contarte cuánto suspira tu loquito.»

I tot aquest romanticisme, estil 1830 pur, en un ambient presumint de corridologia!

El director i *cabeza visible* del grup intel·lectual de «La Codorniz Risueña», es un adroguer amb pretensions literaries, que havia fet els seus primers ensayos a la secció recreativa d'una revista agrícola de la Seu d'Urgell. Va estudiar el català modern, va aprendre a dir *estols, qualche, enllevar, gaudir, mancança i atancar-se*, i amb una biblioteca de catorze volums en rústega que va adquirir per dos vuitanta cinc a la fira de Santa Madrona un diumenge al sortir de càl Manco, va començar a copiar i a inspirar-se, i debutà al Butlletí, allavors naixent, de la Societat.

Fa els versos al taulell, al darrera els pots de confits, als ratos d'oci, mentres l'aprenent, amb un murmurí ritmic, pica carburo al soterrani boi llegint les aventures de la Clara Matei.

Si els bailarins de «La Codorniz Risueña» es posen coll d'aletes i ermilla de fantasia, copiant a n'en Tita o a n'en Nitus, l'adroguer amb pretensions literaries no es contenta amb copiar intel·lectualment a n'en Pompeio o a n'en Tiago. Procura informar-se de les seves costums i del seu vestí i a ells se subordina. Dú un berret vell amb un dit de pols, un abric ronec tot deixat anar, una corbata de llaç disforme i mal fet, els cabells llargs i sense pentinar, en un desordre que vol ésser bohemí. Retira cada dissabte a les cinc i es passeja sis hores Rambla amunt i Rambla avall fent el noctàmbul per a tenir cara de son el diumenge a la tarda quan va a «La Codorniz Risueña». Arriba i es deixa caurer, amb un aire avorrit i cansat, sobre la cadira, treu un feix de papers

—les poesies fetes durant la setmana a la botiga, darrera el taulell—i els passa per la vista arrugant-los nerviosament. Tus i badalla com un neurastènic, i si li preguntes què fa, et contesta amb *pose*:

—Corretgeixo lo que he escrit aqueseta matinada al cafè...

Ell, en efecte, se'n amaga de que escriu a la drogueria sobre fulls de paper de barba d'embolicar turrons, amb paper d'estraça per xupó, perquè ell creu que un bon intel·lectual deu escriure al cafè i escriure a les tres del dematí.

I vé la fulla mensual, i quan la Carmeta, i l'Anita, i la Susagna, i l'Enriqueta, que no coneixen més literatura que «La Novela Cinematogràfica», veuen allò de la llum melancòlica de la platejada lluna que desperta en mon ànima orfa el recort dels teus ulls encisadors i ta boqueta de cirereta primaverenca, posen els ulls en blanc i exclamen:

—Que'n té de talent aquest jove!

I si li discuteixes qualsevol paragraf obscur—perquè té la mania d'escriure estil Xenius—et respondrà amb una suficiència enfàtica:

—Soc un incomprès!

Es ell que no compren a ningú.

L'AVENTURA D'EN GALOPA

ESCENA PRIMERA

Parla en Galopa, en el cafè, amb els seus amics:

—Nois, m'ha passat una aventura estúpida!

—Conta-la! I no ensarronis, eh? que som companys.

—Veureu. Passava anit pel carrer de la Bomba, quant passa aprop meu una fulana... fillets, quina fulana! La Venus del Milo, al seu costat, un lloro. Em fa l'ullet i jo al darrera disposat a sacrificar-ne cinc de l'ala. Arrivem a l'escala i em diu:—Vostè es discret—Prou!—No es pensi que soc una qualsevol!—I ara!—Soc casada i amb sis amigues més, casades també, busquem la manera de divertir-nos. Vol ser de la colla?—Guapo!—Doncs pugi.—

Puji i em trovo amb sis nenes despampanants que amb la meua feien set... i gana. Entra un ceguet que tocava l'orga i... res: que al só de l'orga varem ballar, jugar i fer brometa fins que les cames ens varen fer figa. I ara, assombreu-vos! No em va costar ni un cèntim la juerga. No varen voler cobrar-me res...

—Embustero! Taul! Bolero! Arri allà! etc., etc.

ESCENA SEGONA

En Galopa llegeix una carta del seu pare:

«No em creia que fossis tant poca vergonya. M'han dit que fas cine brut i que t'exhibeixes en pel·lícules porques, d'aquelles que's fan d'amagatolis, amb set donotes. No tens modos... etc., etc.»

ESCENA TERCERA

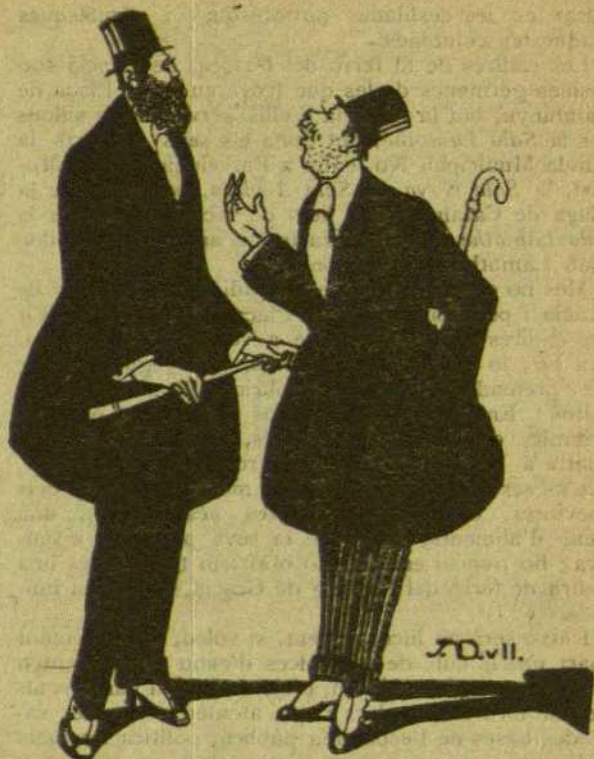
En Galopa llegeix una gacetilla:

«Ha sigut delingut un fulano que fent-se passar per cego i amb una màquina cinematogràfica, que semblava una inofensiva orga, impresionava pel·lícules d'amagat dels interessats. Etc., etc.»

ESCENA QUARTA

En Galopa es dona un cop al font:

—¡Ahora lo comprendo todo! que diuen als melodrames.

—Sabs en Manel? Es casa amb la Trini, després que aquesta l'ha arruïnat.

—Deu buscar el reintegro.

BARCELONA PRIMAVERAL

DES DE UNA CADIRA DEL PASSEIG DE GRACIA

(Apuntes i fuegos d'un papitaire)

I

Ja fa bon temps. Som al Maig, el mes de les flors, que cantava l'immortal Clavé. Quan eix verdós paper arribi a les vostres mans, verdós com la Primavera i desvergonyit com ella mateixa, doncs es estació de picos i per conseqüència natural de gratar-se, ja farà dies que'l berret de palla i el de feltre blanc somriuran pels carrers, places i passejos de Barcelona.

Nosaltres, mentres duri el bon temps, tenim el ferm propòsit de rondar per tots els indrets barcelonins, a fi i efecte, com diuen els socs del Foment del Treball Nacional quan donen una conferència, de visitar tots els *frentes* de la gran urb cosmopolita, dignament representada pel simpàtic batlle i ex tenor seyor Morales Pareja.

Avui, com que'l Pare Sol, Astrè Rei, pica amb motiu de l'avançada del horari, ens sentim mandrosos—en som tant de mandres, que tenim dit en el nostre testament que quan sia arribada l'hora de fer l'ànec, la nostra carcanada figuri, en lloc visible, en el Museu Martorell,—i com que la mandra no es gens bona per a fer-la anar amunt i avall, a tall de llençadora, dirigim les nostres petjades (ull, amic linotipista i no trabuquem!) a les cadires del Passeig de Gracia, lloc ont es disfruta de bones vistes i es poden observar bon grapat de tipus, dignes de fi-

gurar en les desfilades pintoresques i papitesques d'aquestes columnes.

Les cadires de fil ferro del Passeig de Gràcia son cosines germanes de les que trobareu en la Plaça de Catalunya, ont la majoria d'elles serveixen de sillons per la Sala Lamothe; ont dona els seus concerts la Banda Municipal. No tenim a Barcelona la Sala Mozart, la Sala Goya, la Sala Aeolian, perquè la de la Plaça de Catalunya no hem de reconèixer qu'es la Sala Lamothe, si en ella fa forces amb la batuta don Joan Lamothe de Grignon?

Mes no ens allunyem de les cadires del Passeig de Gràcia i perdonin les de la Plaça de Catalunya. Eixes cadires poden plegar-se a voluntat del proxí. Ara bé: lo que's ben difícil, una vegada tancades, pretendrer tornar-les a obrir. Allò sí qu'es difícil! Ens veuríem capassos de trencar el front britànic, el tudesc, el francès, el macedoni i tots quatre a l'hora, fins petar el front de la dispesera, que'ns serveix actualment, amb motiu de la puja dels queviures, obra dels altruistes acaparadors, una mena d'aliments, fruits de la seva poderosa inventiva; ho trencariem tot, ho obriríem tot, menys una cadira de ferro del Passeig de Gràcia, una volta tançada.

I això serà un inconvenient, si volen, però, deixant apart que'ls culs de les calces d'estiu se'n resenten i fins se peten i esquinsen, creieu que n'hi han uns altres de més amoinadors i que atenten contra les sagrades bases de l'economia pública, política i comercial.

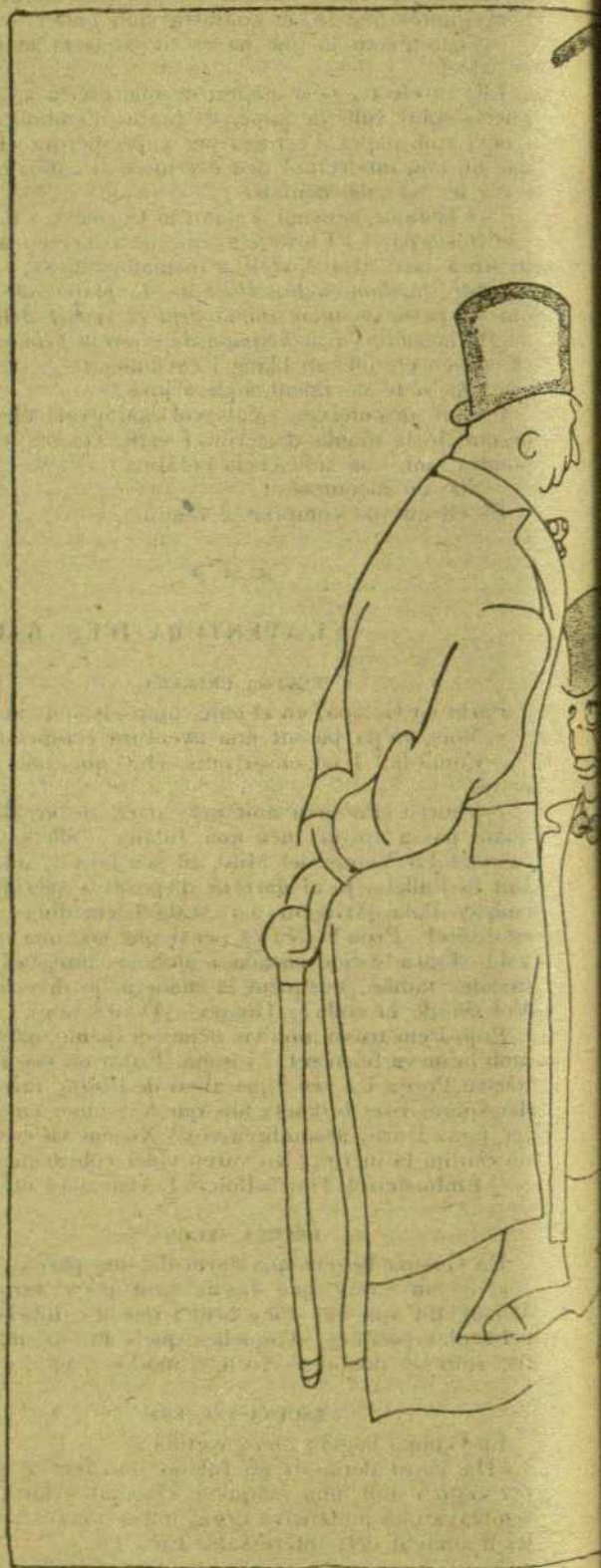
El preu de seurer, en les esmentades cadires, sembla a primera mirada que solsament pot ésser el de deu cèntims, no es aixís? Que sí, diràn vostès, i afegiràn que conformes. Doncs no; rotundament que no. I si ho posen en dubte, ja cal que's facin donar una mirada pel doctor Barraquer, qu'es oculista de conciencia i fama.

Les cadires a les que tant extensament fem referencia, guarden una relació pecuniaria entre el preu que de primer antuvi s'esquitxa i el que després penja, exactament entre el que hi ha amb la bossa d'en Romanones i la nostra. Allò no son cadires! Allò es una casa de senyors en dia de recibo!

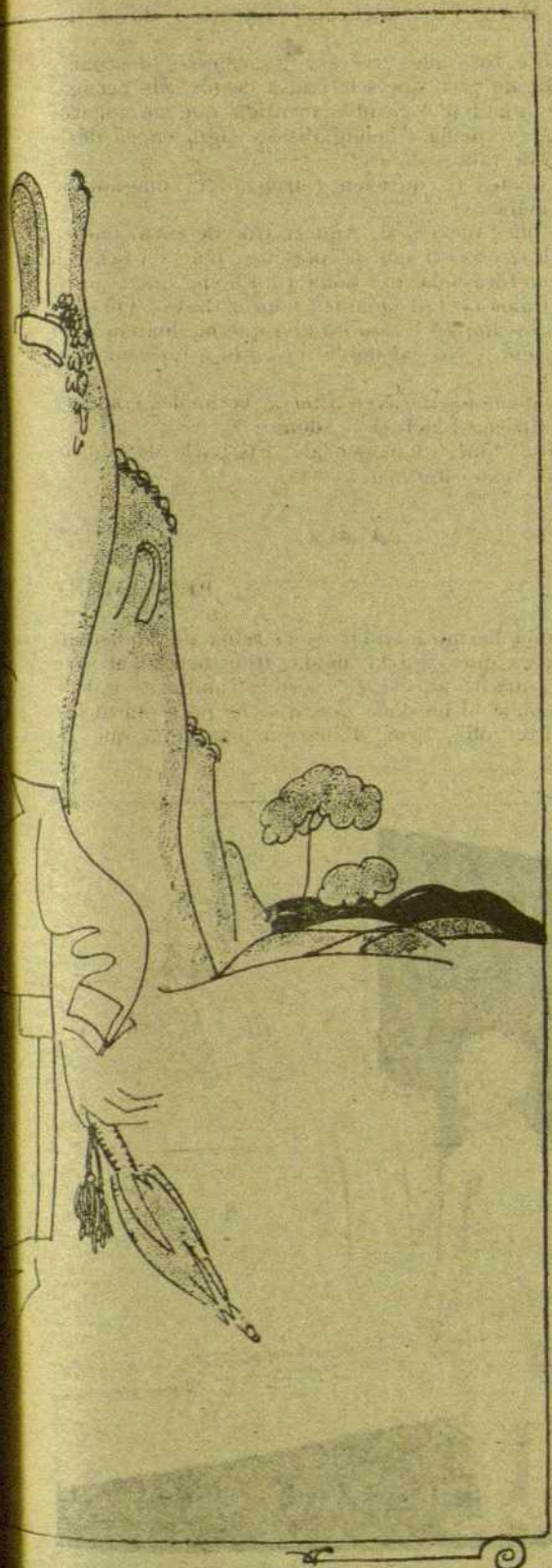
I sínd, fixint-se: arriyen, seuen i al minut el cobrador; deu centiments. Segueix el primer pobre, un manco que no se lo puede ganar, cinc cèntims més. El venedor de diaris: deu per a el PAPITU, deu per a El Sol, cinc per a El Debate, doncs la guerra no es pot deixar en banda. Ja sou a o'35. Una parella de pobres amb guitarra: cinc més, perquè si vos hi negueu engegaràn «La canción del soldado»; el limpia: vint centims per l'enllustrada de sabates; la bitlletaire que vos dona coba, qu'es el de la suerte, no sabeu dir que no; total del bitllet tres vinticin; la florista: dos ralets; segueixen tres pobres més; troveu unes conegudes que seuen perquè pagueu la cadira... Resultat de seure en la cadira. Preu aparent: deu cèntims. Preu real: de sis cents a set cents mil duros. I després diràn qu'es car fer una visita a cá la Cinta!...

Nosaltres,ensem anar a tornar a seure quan sigui primer de mes, o bé quan ens hagin torpedejat, que demanarem al Govern que sigui, una petita indemnizació de set o vuit milions de pessetes.

Abans d'entrar en l'exàmen psicològic papitesc de les persones o essers amb apariencia de persona que mandrejen a la sombra de un plátano verde, devem fer constar que, com a lloc, si no fos pel perill de l'invasió o avance dels exèrcits del sablasso, es

—Quin número té del telèfon?
—Quatre, sis, set...
—Jo tinc hui, nou, vuit.

inmillorable. Fora de que vos els treuen de la butxaca sense donàrvos-en compte, alló es un paradís, no un Passeig de Gracia, sinó de Gloria, malgrat aquells fanals de càn Ballarín, que ja caldria que un raid de zeppelins ens els fes malbé per sempre més dels segles. Les vistes que disfrutareu des de les cadires són excelents. El panorama es indescriptible. Les veureu tornejades, esbeltes, amb mitjes blanques, negres, calades, rosses... Ai, eixes tobillers de vint anys que's veuen pel Passeig de Gracia!... I eixes senyores!... I les mamàs!... Quines mamàs de quota qu'em vist eixos dies. Cal confessar que un ho oblida tot, tot lo que li ha costat, que no es baratura precisament.

El lloc es sanitos, fresc, decent, airejat. Es un cotxe parat. Tot hi desfila. De dia, per les tardes més ben dit, hi han mosquits, això es cert com l'espelma que'ns ilumina. Però no hi han pusses. A la nit, tocadés les deù, hi han pusses, pusses de tots els tamanys i preus.

La desfilada dels tipus, com qu'es més llarga que una processó, en aquest número no ens hi cabria. Reservem la processó, doncs, pel número vinent, que serà més vel del Corpus. I creieu que serà desfilada divertida.

XAFARDERIES

*** Llegim en una revista que un cop la reina d'Holanda va nomenar comendador de la ordre del Lleó Neerlandés al monarca de Ojocjockarta (illa de Java) nomenat Hamankvebowonosonopaitingalgoubaggurrachmansaidinfranotagomodeustet.

Quina feina els pobres subdits quan tinguessin de cridar: Visca, etc.!

*** Que li diuen els castellans a un que cau al riu?

«Que es forzosó seguir la corriente.»

*** Un anunci d'un diari de La Coruña:

«Una joven viuda, que está a punto de quitar el pecho a una niña de diez meses, desea tener otra niña.»

No hi ha ningú desenfeinat per aquí?

*** Un papitesc de Sevilla ens envia el següent epitafi que's llegeix en un cementiri andalus:

«Aquí llacen los tiernos guesos de la niña N. N.»

*** Ja ho deuen saber que aviat torna la Xirgu. Nosaltres l'esperem amb ansia per dos motius: per a veurer al pollo Ortín i per a saber si la ex Margaridona (avui doña Margarita) encara sab dir setze jutges.

*** A l'Apolo, en Fola ha engegat *La muerte del tirano*, 35.ª part de *El Sol de la Humanidad*.

En Rojas hi fa 281 discursos de mitin.

*** Al Comic va debutar-hi una xicota que's fa dir Santuzza (i ara!) i que en el ram del cupleteio ho xafa de primera. Ademés té bones formes—qu'es el tot de les persones—i no xiscla. Uva, Santuzza!

*** Saben la Unamuno, aquella cupletera de l'americana a quadros i berret de mascle? Es al Edén amb els Santo-Fery. Que això ja varem dir-ho fa un any? Potser sí. Tenim tant poca memoria!

*** Ja està obert el Parc de nit. Ja els idilis noctambuls tindran discret escenari i els bancs quedaran enfigassosos. Ja els guardes tindran que fer l'ull viu per a evitar que'ls aixafin els «parterres». Ja la grimegia podrà fer correr el teclat sota d'un

«plátano verde» als acorts de la «Canción del soldado». Ja era hora!

*** Saben aquells Balls Russos que tenien que anar al Victoria? Romansos! Una encerada. I ben mirat, millor. No haurien tingut éxit al costat del art d'en Vifias!

*** Es diu que canviaran el pedestal del monument de l'Isle Soler. Que'l guardin per a quan fassin el d'en Gargallo.

*** Saben aquella papitesca montanya de Montserrat, de tant grata memoria? La tiraran a terra. Adeu-siau, turons! Apa, reconcs humits! Apa, pelades roques! Faràn la trista fi dels catres vells!

*** Segons llegim en nostre confrare en grimegia *La Traca*, la Argentinita, qu'es a Valencia, continúa fent cada nit aquell xiste dels gossos catalans. Ho tindrem present, senyora López.

*** En què s'assembla un canó a un badoc? En que sempre està amb la boca oberta.

L'ATAC DE NERVIS

El doctor Piqueta anà a fer un viatge a París i posà en una casa de dispeses montada amb bastant luxe. Una nit, quan l'home ja havia fet el primer son, trucaren al seu quarto. Era la mestressa.

—Senyor, senyor! Vostè es metge, oi?

—Sí, senyora.

—Si volgués fer el favor d'assistir a la senyoreta del quarto número 31. Té un atac!

El doctor Piqueta es mig vestí a corre cuita i visità a la malalta, una hermosa criatura d'ulls blaus i cabell ros, que tenia un insignificant atac de nervis. Complerta sa missió, el doctor se'n tornà a sa cambra, refusant cobrar res per la visita.

L'endemà, a les dotze del matí, quan l'home s'anava a sentar a taula, el demanaren. Era un senyor de mitja edat que l'abraçà conmogut.

—Ah, doctor! Vostè ha salvat la vida d'un àngel. Acepti aquestos cinc cents francs!

—Es... el seu papà, potser?

—Soc... el seu amic. Estic boig per ella. No més la visito al dematí per a no fer murmurar a la gent. És tant candorosa!

A mitja tarde es presentà un militar retirat.

—Acepti aquestos cinc cents francs. Ha salvat la vida a un àngel. Soc el seu amant. Cada tarde la visito. Confio en sa discreció...

Després de sopar comparegué el tercer de la colla, un vellet que no podia tenir-se. Res: cinc cents francs més i un altre copet a n'allò de «vostè ha salvat un àngel» per part del infeliç que la visitava de nit...

Quant el doctor Piqueta es retirava a sa cambra es topà amb l'àngel. Aquesta li digué:

—Apa, partim. Eh que l'he treballat bé el quènto? Son uns imbècils! I vostè s'ho ha cregut que tenia un atac? Bé, no s'enfadi, que li toquen set cents cinquanta francs. Bonic negoci, oi?

El doctor Piqueta encara no s'en sab avenir.

REBALL

De pis mudant-se la Lola son marit no l'ajudava i ella li deia, cremada:
—Vols que desocupi sola?

QUE S'HAVIEN PENSAT?

Mossén Llarch donava una conferencia a les «hicas de Maria». I aquell dia començà a dir lo següent:

—Sobre tot, filles meves, guardin-se, desconfiïn d'un troç de carn que's la causa de tots els pecats i totes les malifetes. Sembla mentida que un sol troç de carn, vermella i bellugadissa, sigui causa de la perdició de tantes dones!

Les xicotes es miraven estranyades amagant un somris maliciós.

—Sí, filles meves, sí. Aquest troç de carn, que en tot se fica, es cert que proporciona plaers i sens ell la vida no fora vida, ni l'home fora home, mes, quantes llàgrimes costa! Quantes honres desfà! Quantes malures escampà! Es un dó diví que malmatem i del que abusem... No cal que'ls hi digui a què em refereixo, oi?

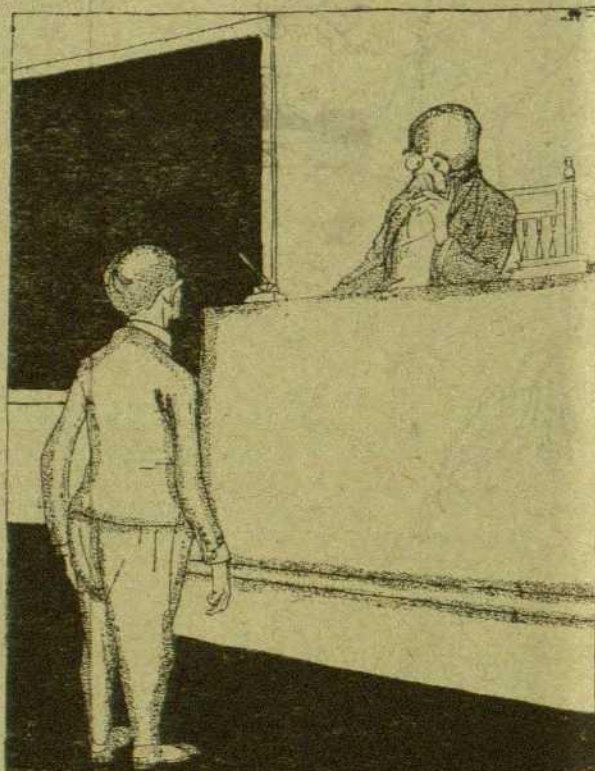
Totes les noies miraven a terra, vermelles com una cirera. Mossén Llarch se'n adonà.

—I ara! Què s'han pensat? Els parlo de la llengua! De la murmuració!...

PENSAMENT

La dona hermosa, núa, es la reina de la beutat. Per bonica que siga la moda, treu bellesa al sexe hermós quant aquest es vesteix amb ses gales; mes... també hi ha dona que si se'ns presenta al davant sense roba, hem d'allargar-li alguna que altre gala.

—Quins son els símptomes d'aquesta enfermetat?
—Les visites a càl metge d'amagat de la familia i l'olor penetrant d'àcid fènic.

CARNET DEL PAPITU

EL CONFLICTE DE LA CARN

Alarmada diu la gent
que la carn va molt escassa,
es raspes quan van a plaça
i cerquen inutilment.
Al Ninot va anà a comprar
una d'elles, l'altre dia,
revés d'espàtlla volia
un bon revés li van dar.
La meua diu cada jorn
que encàr que comprar carn prova,
ni una carnicera en trova,
malgrat rodar tot el Born.
Prò jo crec qu'ella exagera,

puig sempre que m'he ficat
casualment en un mercat
he vist cada carnicera!...
Una vritat com un temple
es que carns de certes classes
actualment van molt escasses,
com el filet, per exemple.
Prò de toro estic segur
que hi ha carn a carretades,
havent'hi tantes casades
que molt llargues les fan dur.

I també, com la de bou,
abunda la de cabrit,
al *menos* així m'ho ha dit
la mestreja del dinou.
Si es cert que no hi ha *gerret*,
tall rodó ni *tapaplana*,
ni llonces de la mitjana,
ni es trova en lloc un filet;
si es vritat que no se'n veu
del troç de l'espàtlla apenes,
en canvi, lo qu'es d'esquenes
se'n troven per tot arreu.

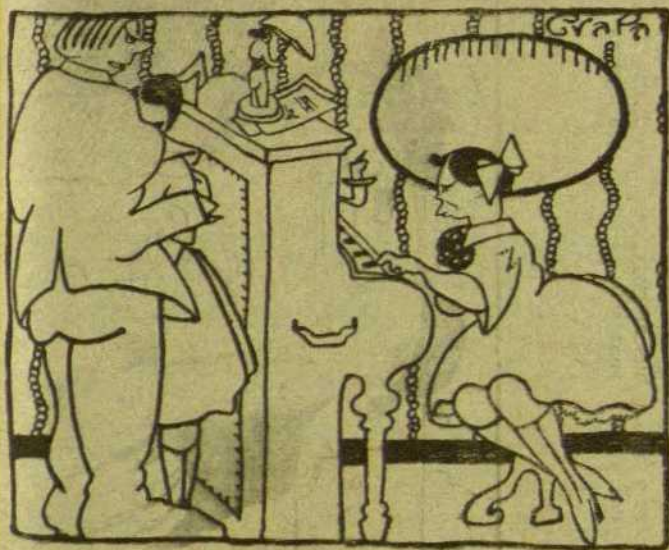

Per lo tant, ara es precis
conformar-se amb lo que hi ha,
puig el cas es *andrapà*
per sortir del compromís.
Jo d'això estic convençut
i sé posar-me en raó;
si no em donen *tall rodó*
ja em va bé el *tall llargarut*.
Que en el mon qui no es conforma,
sens dubte, es perque no vol,
car tots trovareu consol
si seguïu la meua norma.
Mes hi ha dòna que diu ara
que l'únic consoladò

per ella es el *tall rodó*
i fins que'l troba no para.
El conflicte realment
té la seva gravetat
i el corrido aquilolat
fins a cert punt se'n resent.
Per més que's va defensant
malgrat no haver-hi badella,
puig amb la carn de famella
l'home pot anar tirant.
Què hi fa que no hi hagi bou
i que no es trovi moltó,
si hi ha cada escorxadò
de carn fresca al carrer Nou?
Si al carrer del Hospital
cada dia es fa, al vuitanta,
al cent onze i al noranta
una destroça carnal!
I d'un modo extraordinari
disfrutem amb la carn fresca,
prò encara més ens engresca
la carn qu'es tot el contrari.

Encara que pels ganyips
no tinguem carn mala o bona,
mentres hi hagi carn de dòna
els homes anirem tips.

El professor: —Li agrada, senyoreta, aquesta peça que
toca?

Les dos germanes: —Ja ho crec!

EL SERMÓ

El noi de la senyora Miquela, que havia
acabat la carrera de capellà, demanà per a
fer el sermó de la festa del seu poble. Tot
el veïnat anà a sentir-lo.

Començà el capellà novell:

—Jesucrist va dir-li a Sant Joan...

Tothom escoltava amb silenci.

—Jesucrist va dir-li a Sant Joan...—va re-
petir el fill de la senyora Miquela, i per se-
gón cop quedà parat.

—Jesucrist va dir-li a Sant Joan...

Era inútil. No li sortia. El veïnat somreia
maliciosament i la senyora Miquela suava
d'angunia.

—Jesucrist va dir-li a Sant Joan...

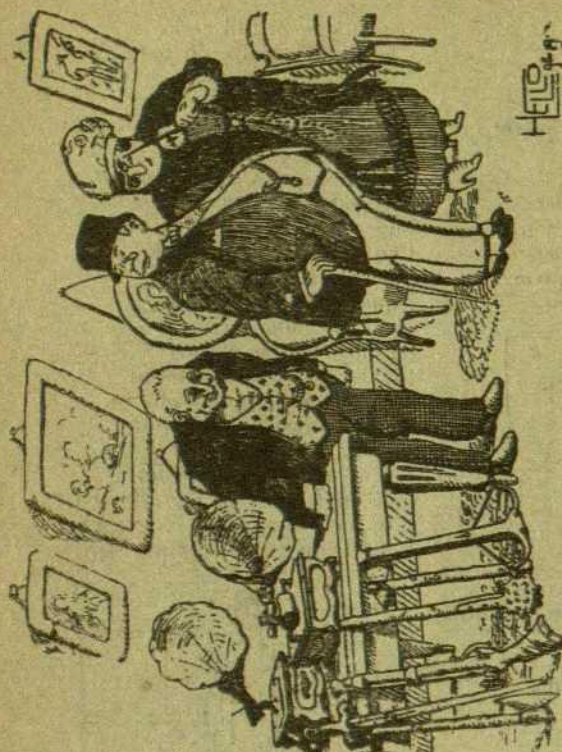
Allavors, un pagès perdé la paciència i
digué cridant:

—Es pot saber lo que va dir-li, mossén
Ramón?

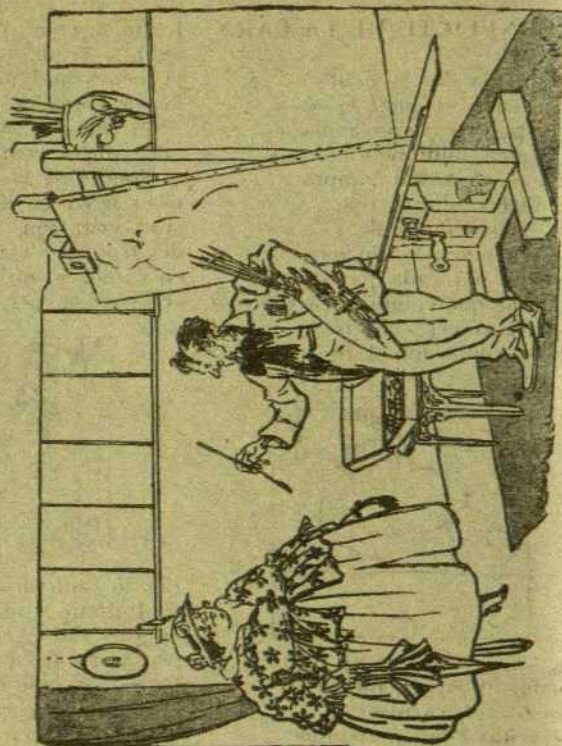
La senyora Miquela s'aixecà com una fu-
ria i respongué:

—Gaste't cent duros en llibres, com el
meu fill, i ho sabràs, drogo, més que dro-
po!

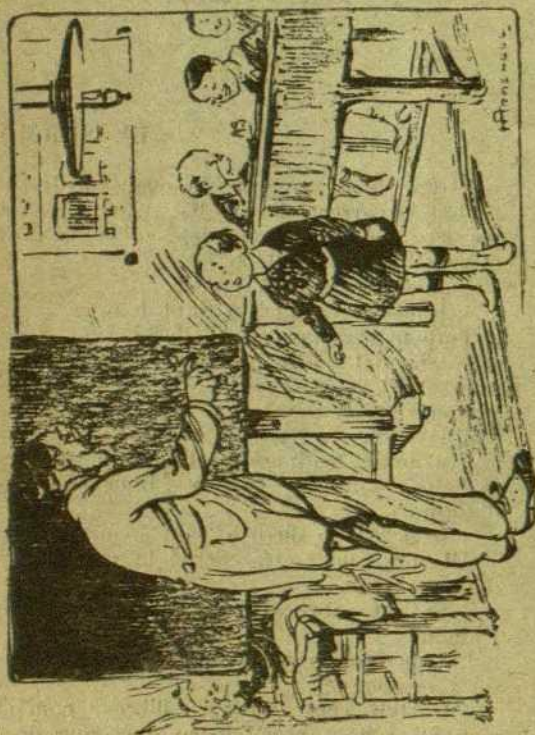
≡ L'HUMOR ESTRANGER ≡

—Tinc dos fonògrafs de l'època de Lluís XVI.
—Magnífic! Envieu-me'ls a casa.

—L'hi faré una miniatura.
—I que n'és de bonicet!

—Ves a baix a buscar guix, que no n'hi ha, i no tardis que sinó no veuràs lo que poso a fa picarra.

—Ont vas tant brut?
—Falg les conques a grapats. Em prenen per carboner.

CUPLETS

LA PESCA D'EN GERONI
O A LA VORA DE LA MAR

Música de *Que la mar es muy traidora*

I

Una gentil fadrina
de casa bona sols sospirava
pel pescador Geroni
qu'era el més guapo de tot Malgrat.
Tots dos s'aimaven força,
prò al pare d'ella no li agradava
dient que no era un pobre
per la pubilla d'un hisendat.
Ells, d'amagat del pare,
proves es daven d'amor ardent,
i algú devia veure'ls,
puig en el poble deia la gent:

Refrà:

A la vora de la mar
va en Geroni a tirar l'art
que'l minyó viu de la pesca,
i pescar s'ha proposat
a una noia de Malgrat
qu'es molt rica, hermosa i fresca.

II

Un dia el pare d'ella
va anà a unes roques a pescà amb canya,
prò d'una reliscada
fou home al aigua materialment.
Va veure-ho en Geroni

des de la platja, donant-se manya
de salvà al pobre naufrag,
i va lograr-ho sortisament.

Quant el fadrí va dir-ho
va ser del poble l'admiració
i tots així exclamaven,
mentres li feien una ovació:

Refrà:

A la vora de la mar
va en Geroni a tirar l'art
que'l minyó viu de la pesca,
i pescar s'ha proposat
a una noia de Malgrat
qu'es molt rica, hermosa i fresca.

III

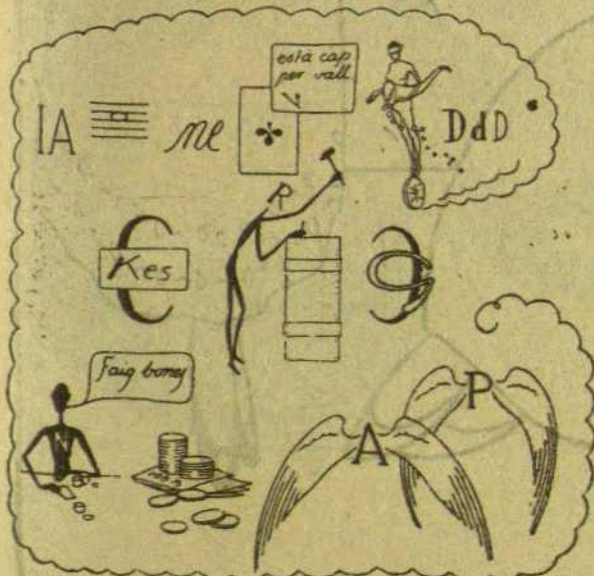
Molt agraït el pare
des de aleshores, an en Geroni
la seva hermosa filla
i una masia li va donar.

Tot lo més un trimestre
porten els nuvis de matrimoni
i a bateig es molt fàcil
que ans de dos mesos hagin d'anar.
Com que ara el noi té quartos
a la masia viu molt ditzós
sense pensà en les xarxes,
i tot el poble diu maliciós:

Refrà:

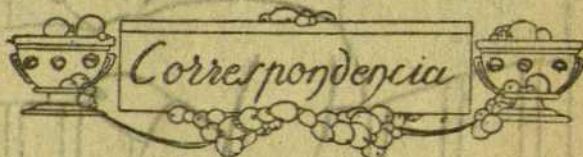
A la vora de la mar
no hi va més a tirar l'art,
que en Geroni ja no pesca
des de que pescà ha lograt
a una noia de Malgrat
qu'es molt rica, hermosa i fresca.

GEROGLIFIC NUMERO 125

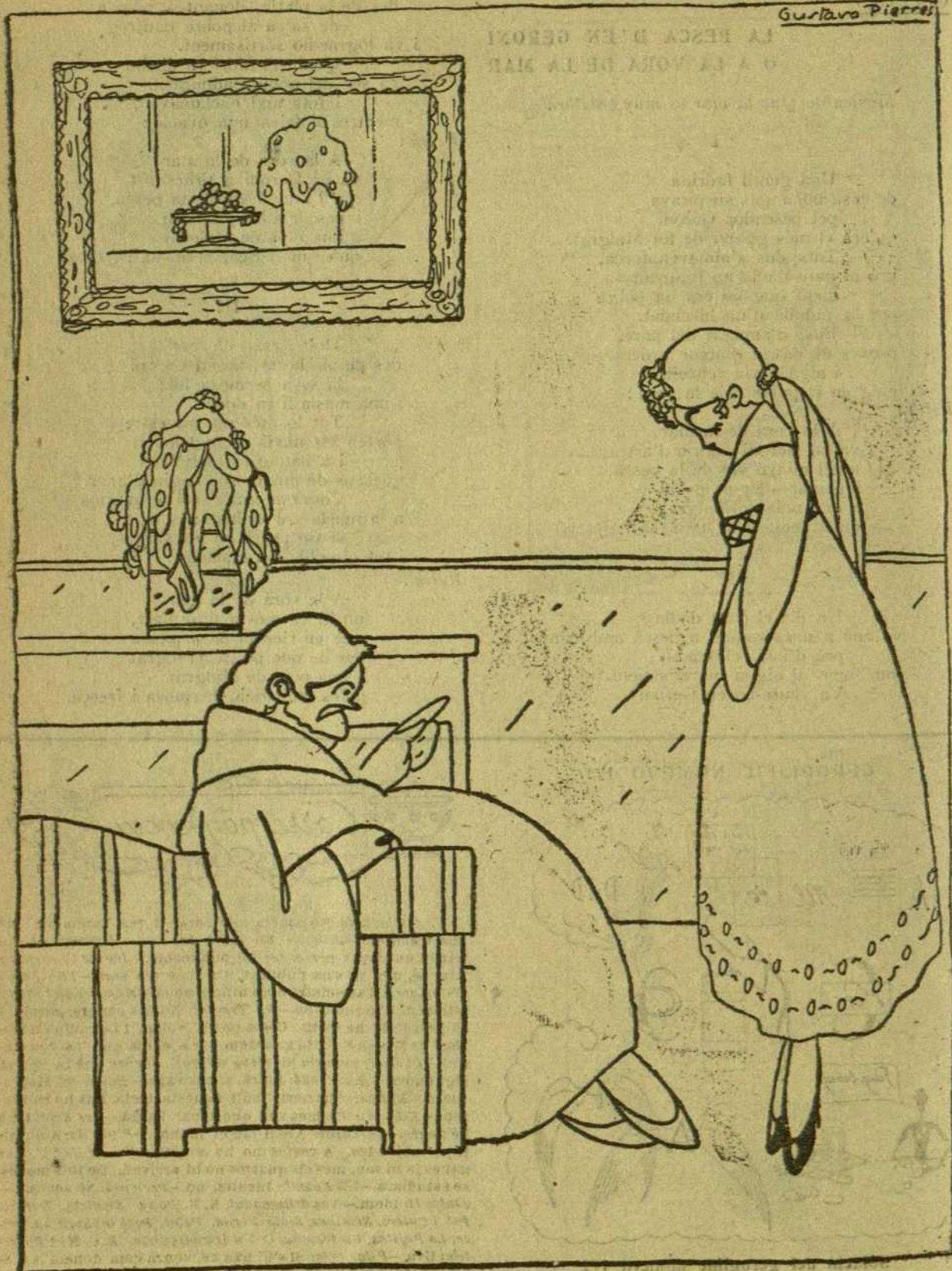
Solució del geroglific número 122

Per més que siguis vegetarià
de la pera no tens d'abusà.

Un futbolista: No podem assegurar-li res. Farè pel que ens trebarem.—Jamobo: No mata de nou. Mirarè de donar-hi un copet per a fer-ho publicable.—Jep de Vilafranca: Està bé, mes ja s'ha publicat. Un altre dia serà.—Tito Lela i Tito Lassa: S'aprofitarà amb ninots nous.—Marqués dels Filets: Mirarè d'inquirir-ho.—Fíl Trentat: No pas per are, germà.—F. Renyot: Ja ha sortit. Coses noves volèm i no rampolnes.—Baró de Trencà Fils: Ho guardè per a el dia que 'ns convingui.—El Fakir vermell: El xisto es vell, encare que la varian sigui nova.—R. Salcedó: Anirà, si ens vaga.—Eduardet: S'aprofitarà.—Mahon: S'ha tocat molt aquesta tecla. Ens ho rumiarè.—Kikirihi: Es mes vell que tocar l'orga.—Ras Keta: I un bè negre.—Sarkapàs: Are li fan el manec.—Pipi Ola: A nosaltres, molèndes. A vostès no ho sabèm.—Un de Lloret: Les ganes ja hi son, mes els quartos no hi arriuen. De tots modos se estudiarà.—Un Kalent: Insults, no.—Periquin: No serveix.—Llatós II: Idem.—Nas d'Escandol, K. K. Dolsa, Sigaleta, Burinot Pel i Cuiero. Sòmnia, Siptia Verda, Pelat, Poch (a) Sardina, Setze, La Pujitas, Un tranciari, Un Irisparquista, R. C. M. i Robertito: Uva.—Pilar Cita: Si s'hi fixa be, veurà com donèm la matèia teca.—P. Olla Lis: No farem res.

Gustavo Pierron

—Mira, Pepeta, que'n Lluís et perdrà.

—Perdre'm? I cà! Si m'agafa més fort!...